

BEGROETING en WELKOMSTWOORD

De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God onze Vader en de gemeenschap van de heilige Geest zij met u allen. AMEN.

Broeders en zusters, hier in de abdijkerk
of ergens te velde met het oor aan de radio,
er komt een tijd dat alle tijd verwisseld wordt voor eeuwigheid,
dat er geen opeenvolging meer is van blijde en droevige momenten.

Is dat iets om bang voor te zijn?

Allicht niet, drukt de Schrift ons op het hart.

Valt de tijd weg, dan heeft God alle ruimte om zich te tonen zoals Hij is:
een God die onze goede werken en inspanningen in rekening brengt,
een Vader die onze oprechte spijt om gemiste kansen
ruimschoots voorgoed met zijn mildheid om niet.

Vertrouwen wij ons toe aan zijn barmhartigheid.

1e lezing Mal 3, 19-20a *(De zon der gerechtigheid gaat op)*

2e lezing 2 Tess 3, 7-12 *(Wie niet werkt, zal ook niet eten)*

Evangelie Lc 21, 5-19 *(Het zal uitlopen op getuigenis geven)*

HOMILIE

Wat is God, wat is Jezus, wat is het geloof ons werkelijk waard? Is het de *wellness* van de kerk die ons bekoort, de mooie gezangen en het blinkend vaatwerk dat spreekt over een glorieus verleden? Of laten we ons dan toch nog uitdagen door een boodschap die haaks staat op het levensgevoel van hen die slechts genoeg schein in Pokemons of in het gejoel van de massa die niet wil kiezen voor Trump en dan maar stemt tegen Clinton? Zijn we ervan overtuigd dat ons gelovig engagement het grote verschil kan maken in een wereld die van de ene absurde hetze in de andere tuimelt, of halen we doodgemoedereerd de schouders op terwijl we ons verschuilen in de veilige cocon van ons-kent-ons?

Die vragen – enfin, gelijkaardige vragen – stelde Jezus aan zijn leerlingen toen ze wilden weten wat de gepaste houding is in tijden van crisis, rampen en volksverlakkerij. ‘Denk na’, zei Jezus. ‘Dat geloof van jullie, heeft het behalve een buitenkant van slogans en ornamenten ook nog een binnenkant? Gaat het om wat onderhevig is aan veranderingen, om datgene dat vernield kan worden door onvoorspelbare omstandigheden en gebeurtenissen zoals natuurkrachten en irritaties vanwege andersdenkenden, of gaat het echt om die dingen die door niets of niemand verpletterd kunnen worden? Dingen zoals de vreugde van het hart, rotsvast vertrouwen en zorgzaam gekoesterde hoop, ook tegen beter weten in?’

‘Zorg dat ge niet in dwaling sukkelt’, waarschuwde Jezus. Wat is dat, dwaling? Volgens Lucas verkeren mensen in dwaling als ze het uur van de ultieme beslissing, het uur van het Laatste Oordeel, lossnijden van het moment waarop ze *nu* al kunnen kiezen voor Gods Rijk en zijn gerechtigheid. Als de profeet Maleachi het had over de dag dat er orde op zaken gesteld zal worden, dan sprak hij over lui die er *nu* al als notoire droogstoppels bij lopen en over anderen die niets hoeven te vrezen tenzij de bekoring om hun Heer te verloochenen. Lucas sprak op diezelfde manier over de dag des Heren. Dat is geen dag om ver in de toekomst naar uit te zien, maar het moment *nu* waarop je er zeker van bent dat het einde ook jouw gloriëdag zal zijn, wat er ook aan voorafgaat. Altijd gaat die dag over een keuze voor het leven dat jij *nu* moet leiden zonder te capituleren.

Lucas trof in zijn tijd een gehavende wereld aan, niet veel verschillend van onze dolgedraaide wereld van vandaag. Een zieke wereld. Maar die ziekte wordt pas echt ongeneeslijk als er niemand meer is die op weg gaat met een positief einddoel voor ogen en er met woorden en daden getuigenis van aflegt. Welk standpunt moeten wij innemen tegenover de grote problemen in de wereld? Vertelt het evangelie van deze zondag, met die apocalyptische beelden, daar iets over?

Zeker, maar laat ons toch vooral de kern ervan belichten. Die kern is dat Jezus zegt dat de wereld voorbijgaat, dat deze wereld geen ideale wereld is, dat we dat ook niet mogen verwachten. Maar Hij voegt eraan toe dat God zelf zorg draagt voor de wereld en dat er geen haar van ons hoofd verloren gaat. Geen dreigende boodschap dus, maar een hoopvolle. Nee, het schrikbeeld van een algehele kaalslag hoeft onze innerlijke rust niet te verstoren.

Natuurlijk sluiten we de ogen niet voor dreigingen allerhande. Maar spreken we over heikele kwesties, dan dienen we drie dingen te onthouden. Primo, we mogen ons niet laten leiden door moedeloosheid. Gelovigen zijn geen doemdenkers die beweren dat het te laat is en daarom nietsnutten worden. Wel ijveren ze, soms met veel moeite, voor vrede, gerechtigheid en heelheid. Voor een menswaardig milieu, ook als zij daardoor bij sommigen haat opwekken. Als wij geloven dat God aan het eind van de wereld staat, dan is dit heden het begin van die toekomst.

Secundo, we moeten beseffen dat het niet gaat om de toekomst van enkelingen, maar om die van alle mensen. Wij hebben een gedeelde verantwoordelijkheid. Nemen we die niet ter harte, dan creëren we zelf kale plekken, lapjes woestijn die heel makkelijk uitbreiden. Tertio, de christelijke toekomstverwachting is gebaseerd op vertrouwen dat zich uit in geduld en positieve denkbeelden. Wie met het goede bezig is, ziet geen spoken. En wie spoken nadert, om ze van dichtbij te bekijken, merkt dat ze niet bestaan. Net zoals een fata morgana niet bestaat, zodra je komt waar je dacht een fata morgana te zullen vinden. Want het is het verafgelegen onbekende dat angst inboezemt en dat je werkeloos doet toezien.

Over de hervormer Luther wordt verteld dat hem ooit de vraag werd gesteld: 'Wat zou je doen als je wist dat morgen het einde van de wereld daar is?' Zijn antwoord: 'Ik zou een appelboompje planten waar er geen staat en een wijnstok waar een oude appelaar zielig staat te wezen.' Met die uitspraak bewees Luther hoe wijs hij was. Een wijsheid die je ook zo zou kunnen parafraseren: nuchterheid gaat boven alle strijd om te redden wat verloren is. Het enige wat er toe doet, is de goede wil waarmee je – verwachtingsvol en blij – je taak vervult. Precies daaruit zal dan weer blijken dat juist niets verloren gaat – in ieder geval niets van wat mensen nodig hebben om te leven en anderen te doen leven. Vreemd genoeg: precies dat bindt ons met het verleden, waarvan we dachten dat we het achter ons lieten. Met het geloof is dat niet anders. Laten we dat geloof nu uitzingen.